

Arrest

nr. 90 005 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TROCH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. Sinds uw kindertijd lijdt u aan een hartkwaal. Toen uw zus L. H. (...) (O.V. X) met haar echtgenoot H. J. (...) naar België vertrok, werd uw vader meermaals door agenten in burger meegenomen voor een ondervraging. U vernam dat uw zus en uw schoonbroer politieke activiteiten hadden, maar bent verder niet op de hoogte waarom ze moesten vluchten. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2009 luisterde u naar de televisietoespraken van Moussavi. U besliste op hem te stemmen. U plakte met uw vrienden verkiezingsaffiches van Moussavi in de stad. Op 6

dey (tiende maand) 1389 (Perzische kalender, komt overeen met 27/12/2010 in de westerse tijdsrekening) – met Ashura - besloot u met enkele van uw vrienden in Teheran te gaan betogen. Tijdens de manifestatie riep u slogans tegen het regime en nam met uw mobiele telefoon beelden van mensen rondom u op. Op het moment dat de anti-demonstratie-eenheid de aanwezige betogers aanviel stond u aan het Wali Asr plein. U vernam later dat er drie doden waren gevallen, met name Sane Jale, Amir Teranci en Mohammad Mokhtari. U zelf werd door een bassidji (Mobilisatie van Verdrukten) gegrepen, geblinddoekt en afgevoerd naar een onbekende plaats. Gedurende twee weken zat u in een kamer opgesloten. U werd er ondervraagd over uw identiteit en de reden waarom u had deelgenomen aan de demonstratie. Tijdens de ondervragingen werd u beledigd en geslagen. Na het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. Na geblinddoekt op straat te zijn afgezet hield u een taxi aan die u naar huis bracht. Uw vader bracht u naar een privé-arts waar hij uitlegde dat u met enkele vrienden had gevochten. De arts stelde blauwe plekken vast en zei dat u voorzichtig moest zijn. Om niet meer lastiggevallen te worden door de autoriteiten, verkocht uw vader jullie woning en Karaj en kocht een woning in Teheran, waar u de laatste tijd voor uw vertrek naar België woonde. In die periode kende u geen problemen. Op 25 bahman 1389 (14/02/2011) nam u deel aan een manifestatie in Teheran. U riep slogans tegen het regime en maakte opnames met uw mobiele telefoon. Na enkele uren werd u in een tumult onder de Kalej-brug gearresteerd door een agent in burger. U werd afgevoerd naar een onbekende plaats. Twee dagen na uw arrestatie kwamen personen in burger een huiszoeking uitvoeren. Uw computer, mobiele telefoon en twee boeken werden meegenomen. U werd er gedurende vier maanden vastgehouden in een cel en gemarteld met elektroshocks. U werd ondervraagd over de politieke activiteiten van uw zus en schoonbroer. Ook beschuldigde men u ervan filters op uw computer te hebben gebroken en uw belofte dat u niet meer aan manifestaties zou deelnemen niet te hebben nageleefd. Omdat de batterij van uw pacemaker bijna leeg was en u voortdurend bewusteloos viel, werd u door een arts onderzocht. Daarna werd u naar het militair hospitaal Baghitollah overgebracht. Uw ouders werden verwittigd waar u zich bevond en werden verzocht de onkosten te komen betalen. Na een verblijf van een achttal dagen in het ziekenhuis bracht uw vader u op de hoogte van het feit dat u met een ziekenwagen naar buiten gesmokkeld zou worden. Uw vader bracht u naar zijn vriend A. M. (...) in Karaj. U dook er gedurende zeven maanden onder. A. M. (...) regelde intussen uw reis naar België. Hij liet een vals paspoort voor u opmaken en vond een smokkelaar. Op 6/10/1390 (16/01/2012) verliet u Iran illegaal via Turkije. U reisde naar België waar u op 31 januari 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (identiteitsboekje), een kopie van uw kart-e melli (nationale kaart), een kopie van uw militaire kaart, kopieën van Iraanse en Belgische medische attesten in verband met uw hartkwaal en een kopie van een verslag van uw psychotherapeut in België waaruit blijkt dat u mogelijks psychische problemen heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw (beperkte) politieke activiteiten niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde in dit verband dat u campagne voerde voor Moussavi. U plakte voor de verkiezingen onder meer affiches (CGVS, p. 6). Aan de geloofwaardigheid van deze beperkte politieke activiteiten kan echter getwijfeld worden. Naast het feit dat u eerder verklaard had dat u zich ver hield van politiek en dat u nooit lid was van een politieke groepering of oppositiebeweging (CGVS, p. 5), blijkt uw interesse voor de politiek en uw politieke visie bijzonder weinig ontwikkeld te zijn. U verklaarde onder meer dat de politieke activiteiten van uw zus en de problemen die ze naar aanleiding hiervan ondervond u helemaal niet interesseerden (CGVS, p. 12-13). Voorts verklaarde u weliswaar sympathie te hebben gekoesterd voor Moussavi (CGVS, p. 6), maar over zijn politieke programma bleef u erg vaag. Gevraagd naar de programmapunten van Moussavi, stelde u enkel vaag dat u zijn persoonlijkheid aantrekkelijk vond en dat hij zijn boodschap over de slechte economische situatie in Iran op ondubbelzinnige manier overbracht (CGVS, p. 6). U zei dat Moussavi verkondigde dat, als hij verkozen zou worden, hij alles zou doen om zijn ideeën (in verband met de economie) in de praktijk om te zetten. Gevraagd hoe hij dat zou aanpakken, zei u enkel dat Moussavi hierover niets beloofde (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u precies interesseerde in de groene beweging, zei u dat u zich interesseerde voor de zaken die Moussavi zei. Wat deze zaken precies inhielden, kon u echter niet preciseren (CGVS, p. 21). De groene beweging was de enige Iraanse oppositiebeweging die u kende (CGVS, p. 21). Behalve Moussavi en Karoubi kende u geen enkele andere prominente oppositiefiguur (CGVS, p. 22). Uit bovenstaande blijkt geenszins een gefundeerde politieke interesse.

Gelet op deze weinig ontwikkelde politieke visie en zelfs politieke desinteresse is het hoogst bevreemdend dat u plots besloot om op 27 december 2010 – meer dan een jaar na de verkiezingen in juni 2009 - deel te nemen aan een protestmanifestatie in Teheran. Als rechtvaardiging

voor uw laattijdige deelname aan manifestaties naar aanleiding van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen stelde u dat u eerder niet had deelgenomen aan manifestaties omdat uw ouders ervoor geducht waren meer problemen te krijgen (CGVS, p. 15). Dit is echter een weinig overtuigende uitleg. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u niet eens wist door wie er opgeroepen werd om die dag te manifesteren; nochtans verklaarde u dat er in de aanloop naar deze betoging pamfletten verspreid werden met informatie hierover en dat uw vrienden met wie u ging betogen deze pamfletten bij zich hadden. U verklaarde dat u dacht dat de groene beweging de betoging georganiseerd had, maar zekerheid had u hierover niet (CGVS, p. 14). Dat er aan uw deelname aan deze manifestatie ernstig getwijfeld kan worden, blijkt verder uit het feit dat u verkeerdelijk stelde dat er tijdens de Ashura-betoging drie mensen waren omgekomen, met name Sane Jale, Amir Teranci en Mohammad Mokhtari (CGVS, p. 17). In werkelijkheid kwamen deze mensen om bij de manifestaties rond 14 februari 2011. Nog merkwaardiger is dat u, na te zijn gearresteerd op 27 december 2010, op 14 februari 2011 opnieuw besliste deel te nemen aan een verboden manifestatie (CGVS, p. 20-21). Nochtans is het algemeen in Iran geweten dat er, in de gewelddadige nasleep van de presidentsverkiezingen van 2009, bij een dergelijk grootschalig evenement een groot gevaar voor arrestatie bestaat. U verklaarde dit overigens zelf enige tijd daarvoor aan den lijve ondervonden te hebben. Bovendien herhaalde u meermaals in de loop van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zich ten gevolge van uw hartkwaal niet teveel mocht opwinden. Dat u in deze context besloot om nogmaals aan een betoging deel te nemen, is dan ook geenszins aannemelijk. Dit blijkt tevens uit het feit dat u ook wat deze betoging betreft weinig informatie had. Gevraagd naar specifieke/opmerkelijke gebeurtenissen tijdens deze manifestatie van 2011, kon u niets concreets opnoemen behalve dat er veel tumult was (CGVS, p. 22). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat die betreffende manifestatie memorabel geworden is door een zeer opvallend feit. Een manifestant, Akbar Amini, klom bij de aanvang van de manifestatie op een kraan met foto's van omgekomen sympathisanten van de groene beweging en hij spoorde mensen aan deel te nemen aan het evenement. De beelden van deze actie gingen de wereld rond. Verder bent u niet op de hoogte of er die dag prominenten waren aangehouden of verwond zijn geraakt (CGVS, p. 22). U wist zelfs niet eens wat er die avond met uw vrienden met wie u ging manifesteren gebeurd is (CGVS, p. 22). Voorts had u bijzonder weinig informatie betreffende uw ondervragingen. Zo verklaarde u dat u ondervraagd werd over filters die u zou omzeild hebben. Gevraagd of u daadwerkelijk filters omzeild had, antwoordde u bevestigend. U kon echter niet vertellen van welke concrete websites u een filter had omzeild/gebroken op uw computer (CGVS, p. 23). Bovendien blijkt u niet te weten hoe uw vader u uit het militaire hospitaal heeft kunnen laten naar buiten brengen. U stelde enkel dat uw vader het u niet wilde vertellen, maar u wist niet waarom uw vader u deze informatie achterhield (CGVS, p. 8-9, p. 23). U weet uw gebrekkige uitleg over de gebeurtenissen onder meer aan uw opsluiting en martelingen die u in Iran zou hebben ondergaan. U zou voor deze psychische problemen drie keer bij een psycholoog in België zijn langs geweest (CGVS, p. 15). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Uit niets blijkt immers dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. U stuurde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een medisch verslag van uw psycholoog, waarin wordt gesteld dat u lijkt last te hebben van psychische problemen ten gevolge van uw vertrek uit uw land en de trauma's die u er zou hebben opgelopen. Naast het feit dat hieruit bijgevolg geenszins blijkt dat u daadwerkelijk psychische problemen heeft, dient er gewezen te worden op het feit dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit bovenstaande merkwaardigheden en lacunes in uw kennis blijkt dat u uw deelname aan de manifestaties en de daaraan gelinkte problemen geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u evenmin enig geloofwaardig begin van bewijs neerlegde van de door u aangehaalde problemen. U beweerde dat uw vader u tijdens uw eerste detentie overal ging zoeken en u overal als vermiste persoon opgaf. Zo ging hij naar ziekenhuizen en gevangenissen. U had hiervan echter geen bewijs (CGVS, p. 19). Voorts legde u geen enkel bewijs neer ter staving van uw doktersbezoek na uw eerste arrestatie (CGVS, p. 20) en de door uw vader betaalde kosten in het militair ziekenhuis van Baghitollah waarnaar u na uw vier maanden durende detentie gebracht zou zijn. Nochtans vermoedde u dat van deze betalingen documenten moesten bestaan (CGVS, p. 8) en gaf u aan dat u deze bewijsstukken zou brengen (CGVS, p. 24). U kreeg tien werkdagen de tijd om dergelijke documenten te bezorgen (CGVS, p. 5). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze bewijsstukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. De door uw neergelegde Iraanse ziekenhuisdocumenten dateren allen van voor uw detentie. Er kan nochtans redelijkerwijze van

een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u over de problemen die uw familieleden na uw vlucht uit het ziekenhuis gehad zouden hebben quasi geen informatie had. Gevraagd of u na uw ontsnapping uit het ziekenhuis werd gezocht, zei u enkel dat uw vader was meegenomen voor een ondervraging en daarna voorwaardelijk was vrijgelaten. Of hij al dan niet op borg was vrijgekomen, wist u niet te vertellen (CGVS, p. 11). Ook wist u niet of de autoriteiten daarna nog langsgekomen zijn (CGVS, p. 10). Verder beweerde u dat u ervan uitging dat de autoriteiten een convocatie naar uw ouders opgestuurd hadden. Gevraagd van welke dienst het document uitging, stelde u plots dat u niet wist of er wel een convocatie was toegekomen. U wist tot slot evenmin of er intussen tegen u een officiële aanklacht geformuleerd was en of er een juridisch dossier tegen u opgesteld was (CGVS, p. 11; p. 25). Als rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie zei u onder meer meermaals dat uw familieleden u ten gevolge van uw hartkwaal geen stress wensten te bezorgen en u daardoor geen informatie gaven (CGVS, p. 10-11). Dit is echter geen afdoende uitleg, gezien ze u blijkbaar wel op de hoogte konden stellen van het feit dat uw vader door de autoriteiten voor ondervraging meegenomen was (CGVS, p. 10). Dat zij u, ondanks dat u hen op het hart drukte dat deze informatie belangrijk voor u was (CGVS, p. 10-11), geen uitgebreidere informatie gaven, is dan ook geenszins aannemelijk. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Iran en de door u beweerde vluchtmotieven.

Het feit dat uw zus L. H. (...) (O.V. 6.355.040) en haar echtgenoot H. J. (...) in België erkend zijn als vluchteling kan niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Beiden werden immers op basis van persoonlijke motieven erkend. Bovendien wordt elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld. Hier kan volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat u de problemen van uw familieleden naar aanleiding van de activiteiten van uw zus en uw schoonbroer niet aannemelijk heeft gemaakt. U stelde dat, toen u nog in Iran was, uw vader in Iran problemen kreeg omwille van uw zus L. (...). Hij zou regelmatig zijn meegenomen voor ondervragingen. U wist echter wat deze ondervragingen betreft niet eens welke vragen er aan uw vader gesteld werden. Dat uw vader meegenomen werd om ondervraagd te worden over de activiteiten van uw zus L. (...) leidde u af uit het feit dat hij na een ondervraging eens in de wagen van uw schoonbroer M. (...), die reed, naar huis kwam. Voorts wist u niet of de familie van uw schoonbroer problemen kende in Iran (CGVS, p. 12). Wederom kan opgemerkt worden dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u geen enkele informatie had betreffende de problemen van uw familieleden naar aanleiding van uw zus' politieke activiteiten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en (uw vrijstelling van) uw militaire dienst. Deze staan niet ter discussie. De door u neergelegde medische attesten uit Iran tonen aan dat u gedurende jaren werd opgevolgd voor uw hartkwaal. Medische problemen houden op zich echter geen verband met de criteria vermeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gevolmachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij doorheen haar betoog in het verzoekschrift op uiterst summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Betreffende het verwijt van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische omstandigheden en de medische indicaties in dit dossier eenvoudigweg naast zich heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend wat volgt: *“U zou voor deze psychische problemen drie keer bij een psycholoog in België zijn langs geweest (CGVS, p. 15). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Uit niets blijkt immers dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. U stuurde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een medisch verslag van uw psycholoog, waarin wordt gesteld dat u lijkt last te hebben van psychische problemen ten gevolge van uw vertrek uit uw land en de trauma's die u er zou hebben opgelopen. Naast het feit dat hieruit bijgevolg geenszins blijkt dat u daadwerkelijk psychische problemen heeft, dient er gewezen te worden op het feit dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit bovenstaande merkwaardigheden en lacunes in uw kennis blijkt dat u uw deelname aan de manifestaties en de daaraan gelinkte problemen geenszins aannemelijk heeft gemaakt. (...) De door uw neergelegde Iraanse ziekenhuisdocumenten dateren allen van voor uw detentie.”* De medische omstandigheden en indicaties werden derhalve door verwerende partij wel degelijk in overweging genomen. Verder wordt de hartkwaal van verzoekende partij door verwerende partij niet betwist.

Voor wat betreft het betoog van verzoekende partij dat haar familie haar niet informeerde daar zij haar wilde beschermen rekening houdende met haar cognitieve beperkingen stelt de Raad vast dat dit reeds eerder bij het Commissariaat-generaal opgeworpen argument wederom voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. De desbetreffende motivering in de bestreden beslissing luidt immers als volgt: *“Als rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie zei u onder meer meermaals dat uw familieleden u ten gevolge van uw hartkwaal geen stress wensten te bezorgen en u daardoor geen informatie gaven (CGVS, p. 10-11). Dit is echter geen afdoende uitleg, gezien ze u blijkbaar wel op de hoogte konden stellen van het feit dat uw vader door de autoriteiten voor ondervraging meegenomen was (CGVS, p. 10).”* Dat verzoekende partij door haar familie om medische redenen ter bescherming niet zou worden geïnformeerd, mist dan ook feitelijke grondslag. De motivering dat verzoekende partij wel degelijk door

haar familie werd en kon worden geïnformeerd, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5. Aangaande de door verzoekende partij als bijlagen bij haar verzoekschrift gevoegde documenten ter ondersteuning van het door haar voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder een ziekenhuisfactuur, een oproeping van haar vader, een medisch attest EEG Clinic en een medisch attest "erkenning gehandicapte", stelt de Raad vast dat geen van deze stukken een origineel document betreft. De Raad is echter van oordeel dat aan fax- of mailberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.6. Waar verzoekende partij als bijlage bij onderhavig verzoekschrift nog twee attesten toevoegt afkomstig van J. Dupuis, psycholoog ten behoeve van asielzoekers, en opwerpt dat deze attesten aantonen dat haar emo-cognitieve staat verstoord is waardoor zij niet in staat zou zijn om samenhangende antwoorden te verstrekken, oordeelt de Raad dat uit deze verslagen van de psycholoog van verzoekende partij, waarin louter wordt gesteld dat verzoekende partij last "lijkt" te hebben van psychische en mogelijk cognitieve problemen (attest van 22 juni 2012), geenszins met zekerheid kan worden afgeleid dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Voornoemd psycholoog geeft in deze attesten louter aan dat een neurocognitief onderzoek zich opdringt en dit dient te gebeuren door een specialist ter zake (attest van 27 juni 2012). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij, hoewel deze reeds minstens sedert februari 2012 in behandeling is, tot op heden heeft nagelaten een dergelijk gespecialiseerde vaststelling over te maken in het kader van onderhavige asielprocedure. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onjuistheden en onaannemelijkheden blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.7. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, onjuistheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dit in aanwezigheid van haar advocaat en met de hulp van een tolk die het Farsi machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT